

Dvanásta nedeľa cez rok B

23. júna 2024

Mk 4, 35 – 41

Milé sestry a bratia v Kristovi

V našom živote sa stretáme s rôznymi ohrozeniami. Choroba, strata blízkeho, nedostatok financií, strata zamestnania. Síce najradšej by sme mali všetko pod kontrolou, ale nie je to celkom možné.

Ešte horšie je, keď síce máme veci pod kontrolou, ale napriek tomu náš život stratí svoj zmysel, náplň, keď ani sami nevieme, čomu žijeme. Z hodín ruskej literatúry si možno ešte pamätáme termín lišnij čelovek – zbytočný, neužitočný človek. Popisoval ho Puškin, Turgenev a ďalší - bola to populárna kategória v ruskej literatúre 19. storočia. Jednalo sa o človeka zväčša dobrého pôvodu, nadaného, schopného, ktorý ale svojou lenivosťou, nezaujmom o veci, zlým prístupom k životu sa nakoniec stal neužitočným. Jeho život ako celok stratil svoj zmysel, naplnenie. Možno aj my sme si už niekedy mohli uvedomiť, že prázdnota v živote predstavuje ešte väčšie ohrozenie ako bolesť.

Ježiš vo svojej dobe liečil rôzne bolesti. Uzdravoval choroby: chromých, slepých, hluchých, posadnutých - veľké deficity, handicap v živote postihnutých. Ale aj vtedy najväčšie ohrozenie predstavovala strata naplnenia života. Taký človek sa – obrazne povedané - utopil v živote úplne. Práve dnešné evanjelium o búrke na mori toto ohrozenie symbolicky naznačuje. Voda v Biblii predstavovala ohrozenie - chaos, hrozbu, ktorá náš život môže pohltiť úplne. Aj na samom začiatku stvorenia bolo potrebné oddeliť vody od suchej zeme – ako predpoklad života.

Učeníci pri búrke na mori boli ohrození vo svojej existencii. Slová, ktoré v tomto úryvku evanjelia zazneli, boli dosť drsné, aj keď naše preklady ich už zjemnili. Učeníci spiaceho Ježiša budili slovami: „Je ti jedno, že my tu hynieme, (možno až kapeme) – a ty si tu spokojne spíš.“ Ježiš učeníkov sprvu ignoroval, namiesto toho sa obrátil na ohrozujúcu búrku, svet chaosu, ktorý chápal perzonalizovane – osobne: prihovoril sa mu ako človeku - slovami „mlč (originál použil expresívnejší výraz – niečo ako naše drž hubu)“

Až potom oslovuje učeníkov. Aj tu grécky text znovu použil drsné slová: „prečo ste ešte stále zbabelci, prečo ešte stále nemáte vieru?“. Ježiš žiadal od učeníkov, aby šli a ľudí učili niesť s jeho, Ježišovou pomocou svoje choroby a ohrozenia. Poslal ich liečiť ľudí, zdôrazňoval im, že je s nimi, že on berie na seba naše choroby, neduhy, dokonca aj hriechy. Dával silu svojim učeníkom - a zrazu oni sami sa v situácii ohrozenia prejavili ako zbabelci. Preto Ježišovo príkre napomenutie znamenalo akúsi facku učeníkom.

Ďalej sme si mohli všimnúť, že aj keď učeníci sa obrátili na Ježiša s oslovením „Učiteľ“, Ježiš im nič nevysvetľuje, jeho pedagogika je skôr názorná – učí svojim príkladom: učí svojou vlastnou dôverou v Boha Otca. Bola to dôvera, ktorá mu aj v situácii ohrozenia dovolila spokojne zaspáť.

Ježiš aj nám chce dať silu v našich ohrozeniach. Chce, aby sme sa naučili prežívať ohrozenia vo viere, aby sme ich niesli s pomocou viery. Viera ale neznamená slepé spoľahnutie sa, že Ježiš nás ochráni pred každým zlom. Viera nás neochráni pred všetkými drámami v živote, nezaručí, že sa nás v živote

žiadna dráma nedotkne. Viera nás namiesto toho chce naučiť porozumieť dráme života. Pochopiť zmysel utrpenia. Tak, že ono síce neprestane bolieť, ale na druhej strane utrpenie nás môže obohatiť skúsenosťou, ktorá nás privedie k tomu, aby sme sa na živote hlbšie zúčastnili.

Viera nám nikdy nezoberie všetku neistotu z nášho života, ale môže nám dať istotu v neistote. Ježiš poslal učeníkov do sveta, aby s jeho pomocou liečili choroby, uzdravovali. Rovnako posielal aj nás: neposiela nás ale osamotených, bezbranných. Naopak – dáva nám seba samého. Dáva nám obrazne povedané svoje telo, ktoré je nie nejakou odmenou za čnostný život, ale prostriedkom k zvládaniu problémov, duchovnou pomocou. Tak ako každý hudobný nástroj má svoj korpus, telo, rezonančnú plochu, ktorá dáva zaznieť hudbe – aj Ježiš sám, jeho telo, sa stáva rezonančným korpusom, telom, ktorý berie na seba naše nedostatky, choroby, neúspechy, dokonca aj hriechy. Berie to všetko na seba a lieči nás.

Vieme sa aj my spojiť s Ježišom, s jeho duchovnou silou? Vieme v ňom nájsť silu, aby sme sa vedeli uchrániť pred prázdny, neužitočný životom? Vieme s jeho pomocou niesť naše ohrozenia? Prosme aj dnes, aby sme sa s Ježišom vedeli spájať svojim životom.

Viliam Arbet